

Helen Fielding

Bridget Jones
Mad About the Boy

Vertaald door Titia Ram

2013 Prometheus Amsterdam

Voor Dash en Romy

Oorspronkelijke titel *Bridget Jones: Mad About the Boy*

© 2013 Helen Fielding

© 2013 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Titia Ram

Omslagontwerp Bart van den Tooren

Foto omslag Chris Frazer Smith

Zetwerk Elgraphic bv, Schiedam

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 2396 3

INHOUD

Proloog 7

Deel een: Herboren maagd 33

Deel twee: Mad About the Boy 133

Deel drie: Afdaling in de chaos 253

Deel vier: De grote boom 337

Eindresultaat 378

PROLOOG

DONDERDAG 18 APRIL 2013

14.30 uur Talitha belde net, op die aandringende laten-we-vooral-discreet-maar-hysterisch-dramatisch-zijn-toon die ze altijd heeft. 'Schat, ik wil je alleen even laten weten dat ik 24 mei zestig word. Ik ZEG natuurlijk niet tegen iedereen dat het mijn zestigste is. Je moet het stillhouden, want ik nodig niet iedereen uit. Dus dan weet je het vast, zodat je je agenda kunt vrijhouden.'

De paniek sloeg toe. 'Geweldig!' riep ik allesbehalve overtuigend.

'Bridget, niet komen is absoluut geen optie.'

'Eh, het probleem is...'

'Nou?'

'Roxster wordt die dag dertig.'

Stilte aan de andere kant van de lijn.

'Het zal tegen die tijd wel uit zijn, maar voor het geval dat niet zo is...' Mijn stem ebde weg.

'Ik heb op de uitnodiging gezet dat er geen kinderen mogen komen.'

'Hij is bijna dertig!' riep ik verontwaardigd.

'Grapje, schat. Natuurlijk moet je je toyboy meenemen. Dan regel ik een springkussen! Ik ga live! Ik moet ophangenhouvanjedoel!'

Probeerde de televisie aan te zetten om te zien of Talitha, zoals zo vaak, inderdaad had gebeld terwijl ze live op televisie was. Drukte als een aap met een afstandsbediening in zijn handen verward op wat knopjes. Waarom heb je tegenwoordig om een televisie aan te zetten drie afstandsbedieningen met negentig knopjes nodig? Waarom? Vermoed dat die dingen het resultaat zijn van een wedstrijdje van een stel dertienjarige nerds, die ze in hun gore slaapkamer hebben ontworpen zonder te beseffen dat die apparaatjes iedereen het gevoel geven dat hij de enige op de wereld is die ze niet begrijpt, waarmee die jongens onwetend op wereldwijde schaal enorme psychologische schade hebben aangericht.

Smeet de afstandsbediening geïrriteerd op de bank, waarop de televisie spontaan tot leven kwam, en daar zat Talitha, met haar perfecte uiterlijk, haar ene been sexy over het andere geslagen terwijl ze die donkerharige voetballer van Liverpool met dat woede-/bijt-probleem interviewde. Hij zag eruit of hij Talitha wilde bijten, maar om een heel andere reden dan hij op het voetbalveld mensen beet.

Maar goed. Geen reden om in paniek te raken, gewoon de voor- en nadelen van het Roxster/Talitha-feestprobleem afwegen, en dat op een rustige en volwassen manier:

VOORDELEN VAN ROXSTER MEENEMEN NAAR FEEST

- Het zou vreselijk zijn om niet naar Talitha's feest te gaan. We zijn al vriendinnen sinds onze tijd samen bij *Sit Up Britain*, waar zij een onmogelijk glamourvolle nieuwslezeres was en ik een onmogelijk incompetente verslaggeefster.
- Het zou heel grappig zijn om er met Roxster naartoe te gaan, en bovendien heel bevredigend, omdat het dertig/zestig-verjaardagsfeest meteen een einde zou maken aan al dat neerbuigende meelijdende gedrag van alleenstaande-vrouwen-van-een-bepaalde-leeftijd, alsof ze terminaal aan hun alleen-zijn vastzitten, terwijl alleenstaande mannen van die leeftijd worden weggekaapt voordat ze ook maar de tijd hebben gehad om de scheidingspapieren te ondertekenen. En Roxster is zo sexy, en hij zit zo strak in zijn vel, waardoor hij op de een of andere manier de realiteit van mijn eigen verouderingsproces ontkracht.

NADELEN VAN ROXSTER MEENEMEN NAAR FEEST

- Roxster is een zelfbewuste man, die het er ongetwijfeld moeilijk mee zou hebben als hij zou worden gezien als een grap of medicijn tegen veroudering.
- Essentieel: misschien knapt Roxster op me af als hij op een verjaardagsfeest voor een zestigjarige wordt omringd door oude mensen en maakt hij dan een geheel onnodig punt over hoe oud ik ben, hoewel ik natuurlijk wel VEEL jonger ben dan Talitha. En eerlijk gezegd weiger ik gewoon te geloven hoe oud ik echt ben. Zoals Oscar Wilde al zei is vijfendertig de perfecte leeftijd voor een vrouw, zo perfect dat veel vrouwen hebben besloten tot hun dood zo oud te blijven.
- Roxster zal zijn eigen feestje wel vieren, met een heleboel jonge mensen die op zijn balkon gepropt staan te barbecueën met jaren '70 disco muziek en ironisch retroamusement, en hij probeert vast op dit mo-

ment te bedenken hoe hij kan voorkomen mij uit te moeten nodigen, zodat zijn vrienden er niet achter zullen komen dat hij wat heeft met een vrouw die letterlijk zo oud is dat ze zijn moeder had kunnen zijn. Of eigenlijk, mogelijk, technisch gezien, nu de puberteit vanwege de hormonen in de melk steeds vroeger begint: zijn grootmoeder. O god. Waarom construeert mijn brein zulke gedachtes?

15.10 uur Help! Over twintig minuten Mabel ophalen en ik heb geen rijstwafels klaarstaan. Help. Telefoon.

‘Ik verbind u door met Brian Katzenberg.’

Mijn nieuwe agent! Een echte agent! Maar ik zou **VEEL** te laat komen voor Mabel als ik nu met hem zou gaan praten.

‘Mag ik Brian straks even terugbellen?’ kwinkelderde ik terwijl ik nepboter op de rijstwafels probeerde te smeren, ze tegen elkaar drukte en met één hand in een plastic zakje deed.

‘Het gaat over uw script.’

‘Ik zit... in een... vergadering!’ Hoe kon ik nou in een vergadering zitten en ondertussen telefoneren en zeggen dat ik in een vergadering zat? De assistenten van mensen zijn degenen die horen te zeggen dat je in een vergadering zit, niet degene zelf, die de telefoon niet zou moeten kunnen beantwoorden omdat hij in een vergadering zit.

Ging op weg naar school terwijl ik wanhopig graag wilde terugbellen om erachter te komen waar dat telefoontje over ging. Brian heeft het script tot dusverre naar twee productiemaatschappijen gestuurd, die het hebben afgewezen. Maar misschien dat er nu een vis aan de haak is geslagen?

Overweldigende behoefte weerstaan Brian terug te bellen en te zeggen dat mijn ‘vergadering’ onverwacht vroeg was afgelopen en besloten dat op tijd zijn voor Mabel veel belangrijker is, want zo’n betrokken moeder die prioriteiten kan stellen ben ik.

16.30 uur School een nog grotere chaos dan normaal: alsof je onderdeel bent van zo’n *Waar is Wally?*-poster met een miljoen lollyvrouwtjes erop, met baby’s in wandelwagens, mannen in witte busjes die staan te lummelen met belachelijk hoogopgeleide vrouwen in SUV’s, een man met een contrabas op zijn rug op een fiets, en milieubewuste moeders op bakfietsen vol kinderen. Hele straat was één groot verkeersinfarct. Er rende ineens een hysterische vrouw

langs, die gilde: 'Achteruit, ACHTERUIT! Schiet OP! Hier help je NIEMAND mee!'

Het drong tot me door dat er een afgrijselijk ongeluk gebeurd moest zijn. Ik zette, net als alle anderen, mijn auto in de achterruit en we reden kriskras door elkaar over de stoep en de tuinen in om ruimte te maken voor ambulance. Tuurde toen weg eenmaal vrij was behoedzaam de straat in of ik ambulance/bloedbad zag. Maar er was geen ambulance, alleen een belachelijk duur geklede vrouw die met haar zelfvoldane kind in schooluniform naast zich in haar zwarte Porsche razend de zojuist vrijgemaakte straat op scheurde.

Tegen de tijd dat ik op de kleuterlocatie arriveerde was Mabel het enige kind dat nog op de trap zat te wachten, op één laatste achterblijver, Thelonius, na, die op het punt stond te vertrekken met zijn moeder. Mabel keek me met haar enorme, ernstige ogen aan en zei vergevensgezind: 'Kom op, ouwe rakker.'

'We vroegen ons al af waar je bleef!' zei de moeder van Thelonius. 'Was je het weer vergeten?'

'Nee,' zei ik. 'File.'

'Mama is al eenenvijftig!' riep Mabel uit het niets. 'Mama is al eenenvijftig. Ze zegt dat ze vijfendertig is, maar ze is al eenenvijftig!'

'Ssssh! Hahaha!' reageerde ik op de starende blik van Thelonius' moeder. 'Kom, dan gaan we gauw Billy halen!'

Gelukt om Mabel – die nog steeds 'Mama is al eenenvijftig' krijste – snel in de auto te krijgen terwijl ik me in de traditionele, onmogelijke bocht voorover de auto in wrong, die steeds ongemakkelijker wordt naarmate je ouder wordt, om de gordel uit alle rotzooi tussen de achterbank en het autostoeltje vandaan te vissen en vast te maken.

Bij groep drie aangekomen om Billy op te halen, waar ik Perfecte Nicolette de klassenmoeder (perfect huis, perfecte echtgenoot, perfecte kinderen. Haar enige kleine imperfectie is haar naam, die haar ouders wel zullen hebben gekozen voordat de populaire nicotinekauwgom op de markt kwam) aantrof, die werd omringd door een cluster moeders. Perfecte Nicorette was perfect gekleed, had perfect geföhnd haar en droeg een perfect gigantische handtas. Ik voegde me hijgend bij het groepje om de laatste Interessante Kwestie te horen, toen Nicolette geïrriteerd met haar haar schudde, waarbij ze mij bijna een oog uitstak met een hoekje van haar gigan-

tische tas. 'Ik heb hem gevraagd waarom Atticus nog steeds bij de n'tjes moet blijven voetballen - Atticus kwam letterlijk in tranen thuis - en het enige wat meneer Wallaker te zeggen had, was: "Omdat hij niet kan voetballen. Verder nog iets?"'

Keek steeds naar de Interessante Kwestie/nieuwe gymleerkracht: fit, lang, ietsje jonger dan ik, kort haar, net Daniel Craig. Hij staarde broeierig naar een groepje ongezeglijke jongens, blies ineens op een fluitje en bulderde: 'Hé! Jullie daar! Als de sodemieter naar de garderobe, of ik geef jullie een Officiële Waarschuwing.'

'Zie je nou?' vervolgde Nicolette terwijl de jongens een wanordelijke rij vormden en probeerden terug naar school te joggen terwijl ze schreeuwden: 'Links, rechts, links, rechts,' als een groepje geschrokken bosjesmannen dat was geronseld om in de Arabische Lente te vechten. Meneer Wallaker blies ondertussen in de maat van hun stappen op zijn fluitje, belachelijk.

'Maar hij is wel een lekker ding,' zei Farzia. Farzia is mijn favoriete schoolmoeder, die haar prioriteiten altijd heerlijk duidelijk heeft.

'Een getrouwd lekker ding,' snauwde Nicolette. 'Met kinderen, hoewel je dat als je dit zo ziet niet zou zeggen.'

'Hij is toch bevriend met de directeur?' waagde een andere moeder.

'Dat bedoel ik. Is hij eigenlijk wel bevoegd?' zei Nicolette.

'Mama.' Keek om me heen en zag Billy, in zijn blazertje, met zijn donkere haar helemaal door de war en zijn overhemd uit zijn broek. 'Ik ben niet gekozen voor schaken.' Diezelfde ogen, diezelfde donkere ogen. Een steek van pijn.

'Het gaat niet om gekozen worden of winnen,' zei ik, en ik omhelsde Billy steeds, 'het gaat om wie je bent.'

'Natuurlijk gaat het wel om gekozen worden of winnen.' Help! Dat was meneer Wallaker. 'Hij moet oefenen. Hij moet het verdienen.' Hij draaide zich om en ik hoorde hem mompelen: 'Het gevoel van de moeders hier op school dat ze overal maar gewoon recht op hebben. Stuitend.'

'Oefenen?' vroeg ik opgewekt. 'Nou ja, zeg! Hoe komt u erop! U bent vast vreselijk slim, meneer Wallaker!'

Hij draaide zich naar me om en keek me aan met zijn kille blauwe ogen.

'En wat heeft dit te maken met gymnastiek?' vervolgde ik zoetjes.

'Ik geef ook schaakles.'

‘Wat fijn! En gebruikt u daar ook uw fluitje?’

Meneer Wallaker zag er heel even uit alsof ik hem in verlegenheid had gebracht en riep toen: ‘Eros! Kom als de wiedeweerga uit dat bloembed!’

‘Mama,’ zei Billy, die aan mijn hand trok, ‘de kinderen die wel zijn gekozen krijgen twee dagen vrij van school om naar het schaaktoernooi te gaan.’

‘Zal ik met je oefenen?’

‘Maar mama, jij kunt helemaal niet schaken.’

‘Wel waar! Ik ben hartstikke goed in schaken. Ik heb jou verslagen!’

‘Nietes.’

‘Welles!’

‘Nietes!’

‘Ik heb je alleen maar laten winnen omdat je nog een kind bent,’ barstte ik uit. ‘En het is hoe dan ook niet eerlijk, want jij krijgt schaakles.’

‘Misschien moet u ook schaakles gaan nemen, mevrouw Darcy.’
O GOD. Stond meneer Wallaker nou nog te luisteren? ‘De maximumleeftijd is zeven, maar als we uitgaan van uw mentale leeftijd komt dat helemaal goed. Heeft Billy u zijn andere nieuws al verteld?’

‘O ja!’ riep Billy, en hij leefde helemaal op. ‘Ik heb luizen!’

‘Luizen!’ Ik staarde hem ontzet aan een greep onwillekeurig naar mijn haar.

‘Ja, luizen. Ze hebben ze allemaal.’ Meneer Wallaker had een lichte flikkering van geamuseerdheid in zijn ogen. ‘Ik ben me er terdege van bewust dat dit een Nationale Ramp zal veroorzaken onder de Mamserati van Noord-Londen en hun coiffeurs, maar u hoeft ze alleen maar te kammen met een luizenkam. En uzelf, natuurlijk.’

O god. Billy krabde de laatste tijd inderdaad veel aan zijn hoofd, maar dat had ik soort van afgedaan als iets wat me te veel was. Mijn hoofd begon te kriebelen terwijl mijn geest op hol sloeg. Als Billy luizen heeft, zal Mabel ook wel luizen hebben, en dan zal ik ze ook wel hebben, wat betekent dat... Roxster luizen heeft.

‘Gaat het?’

‘Ja, nee, super!’ zei ik. ‘Prima, niets aan de hand. Dag, meneer Wallaker.’

Liep hand in hand met Billy en Mabel weg en hoorde een sms

piepen. Zette snel mijn bril op om hem te lezen. Roxster: HOELAAT BEN JIJ VANDAAG OPGESTAAN, SCHATTEBOUT? ZAL IK VANAVOND MET DE BUS KOMEN EN GEHAKT MET AARDAPPELPUREE MEENEMEN?

Ik dacht het niet! Kan Roxster niet laten komen als we luizen moeten kammen en alle kussenslopen moeten wassen. Het kan toch niet normaal zijn om een excuus te verzinnen om je toyboy niet te hoeven zien omdat je hele gezin onder de luizen zit? Waarom maak ik toch altijd overal zo'n puinhoop van?

17 uur We stormden ons huis binnen met de gebruikelijke rugzakken, verkreukelde tekeningen, beurse bananen en een enorme tas antiluzenparafernalia van de drogist en kletterden langs de zitkamer/het kantoortje op de begane grond (een ruimte die eigenlijk alleen nog gebruikt wordt als logeerkamer en opslagruimte voor lege dozen van warenhuis John Lewis) en naar beneden de warme, rommelige woonkeuken in het souterrain binnen, waar we altijd zitten. Ik hielp Billy opstarten met zijn huiswerk, zette Mabel aan het spelen met haar 'Helvanians' (Sylvanian-konijntjes) en zette een pan spaghettiprut op. Heb geen idee wat ik Roxster over vanavond moet sms'en en of ik hem over de luizen moet vertellen.

17.15 uur Misschien moet ik dat maar niet doen.

17.30 uur O god, had net een sms gestuurd: < Dat lijkt me zalig, maar moet vanavond werken, dus laten we dat maar niet doen. > toen Mabel ineens opsprong en Billy's minst favoriete liedje begon te zingen: 'Forget about the money, money, money!' en de telefoon ging.

Wierp me erop terwijl Billy opsprong en schreeuwde: 'Mabel, geen Jessie J!' terwijl de stem van een receptioniste spinde: 'Ik heb Brian Katzenberg voor u aan de lijn.'

'Eh, mag ik Brian misschien zo even...'

'We don't need your money, money, money!' zong Mabel terwijl ze achter Billy aan om de tafel rende.

'Ik heb Brian nu aan de telefoon.'

'Nee! Kun je even...'

'Mabel!' blèrde Billy. 'Hou je beheeeeeek!'

'Sssh! Ik ben aan de TELEFOON!'

'Hééé!' Brians opgeruimd opgewekte stem. 'Zeg! Goed nieuws!'

Greenlight Productions wil een optie op je script.'

'Wat?' vroeg ik, en mijn hart sloeg over. 'Betekent dat dat ze het gaan verfilmen?'

Brian begon hartelijk te lachen. 'Dit is de filmwereld! Ze gaan je wat geld geven om het script te ontwikkelen, en...'

'Mamaaa! Mabel heeft een mes!'

Ik legde mijn hand over de microfoon en snauwde: 'MABEL! Geef dat mes hier! Nu!'

'Hallo? Hallo?' vroeg Brian. 'Laura, volgens mij is de verbinding verbroken ...'

'Nee! Ik ben er nog!' zei ik terwijl ik probeerde Mabel vast te pakken, die zwaaiend met het mes Billy achtervolgde.

'Ze willen maandagmiddag om twaalf uur een explorerend gesprek.'

'Maandag! Geweldig!' zei ik terwijl ik Mabel het mes ontfutselde. 'Is dat een soort sollicitatiegesprek?'

'Mamaaa!'

'Sssh!' Ik gooide het tweetal op de bank en begon de strijd met de afstandsbedieningen.

'Ze hebben een paar probleempjes met het script waarover ze het willen hebben voordat ze besluiten of ze ermee door willen.'

'Prima, prima.' Ik voelde ineens een steek van gekwetstheid en verontwaardiging. Een paar 'probleempjes' met mijn script? Nu al? Wat voor 'probleempjes?'

'Niet vergeten dat ze dus niet...'

'Mamaaa! Ik bloeeed!'

'Zal ik zo even terugbellen?'

'Nee hoor, niets aan de hand!' zei ik wanhopig terwijl Mabel gilde: 'Bel een ambulance!'

'Wat zei je?' vroeg ik.

'Ze willen geen problemen met iemand die voor het eerst een script heeft geschreven. Je moet een manier vinden om mee te gaan met wat ze willen.'

'Prima, prima, dus ik moet niet moeilijk doen?'

'Precies!' zei Brian.

'Mijn broer gaat dood!' brulde Mabel.

'Eh, gaat alles...'

'Prima, super, maandag om twaalf uur!' riep ik terwijl Mabel krijsde: 'Ik heb mijn broer vermoord!'

‘Oké,’ zei Brian op nerveuze toon, ‘dan mailt Laura je de informatie.’

18 uur Toen de opwinding eenmaal achter de rug was, het minuscule sneetje in Billy’s knie was afgedekt met een Superman-pleister, de zwarte kruisjes op Mabels kolom op de Consequentiekaart waren gezet en ze de spaghettiprut hadden gegeten, merkte ik dat ik allerlei kwesties overwoog, als iemand die aan het verdrinken is, maar dan optimistischer. Wat ging ik aantrekken naar dat gesprek en zou ik een Oscar winnen voor beste script? Was Mabel maandag niet vroeg uit en hoe moest ik hen gaan ophalen? Wat ging ik aantrekken naar de Oscaruitreiking en moest ik het team van Greenlight Productions vertellen dat Billy luizen heeft?

20 uur

Aantal gevonden luizen: 9; echte insecten: 2; luizeneitjes: 7 (heel goed)

Kinderen net in bad gedaan en met luizenkam bewerkt, wat hartstikke leuk bleek. Twee heuse insecten in Billy’s haar en zeven eitjes achter zijn oren aangetroffen, twee achter het ene en een geweldige oogst van vijf stuks achter het andere. Het is echt super bevredigend om die kleine zwarte dingetjes op je luizenkam aan te treffen. Mabel was zwaar teleurgesteld dat zij er geen had, maar ze knapte aanzienlijk op toen zij mijn haar mocht kammen en ik ze ook niet bleek te hebben. Billy zwaaide met de luizenkam en zong: ‘Ik heb er zeven!’ Maar toen Mabel in tranen uitbarstte zette hij er heel lief drie van hem in haar haar, wat betekende dat we Mabel helemaal opnieuw moesten kammen.

21.15 uur Kinderen slapen. Ben helemaal opgewonden over die meeting. Ik ben weer een werkende vrouw en heb een vergadering! Ga die donkerblauwe zijden jurk aantrekken en mijn haar bij de kapper laten föhnen, ondanks die snerende opmerking van die verkeerde meneer Wallaker over coiffeurs. En ondanks het knagende gevoel dat de groeiende vrouwelijke gewoonte je haar te laten föhnen van vrouwen net zulke wezens maakt als mannen in de achttiende eeuw (of was het de zeventiende?) waren, die zich alleen maar prettig voelden als ze een gepoederde pruik droegen.

21.21 uur Of is het moreel verwerpelijk om naar de kapper te gaan om je haar te laten föhnen als je misschien onzichtbare luizeneitjes aan het begin van hun zevendaagse cyclus in je haar hebt?

21.25 uur Ja. Dat is moreel verwerpelijk. Misschien moeten Mabel en Billy ook maar even geen speelafspraken maken?

21.30 uur Heb ook het gevoel dat ik Roxster de waarheid over die luizen moet vertellen, aangezien liegen een slechte zaak is in een relatie. Maar misschien dat in dit geval leugens minder schadelijk zijn dan luizen?

21.35 uur Luizen leiden tot een ongelooflijke hoeveelheid moderne morele dilemma's.

21.40 uur Help! Net hele garderobe doorzocht (m.a.w. de berg kleren op de hometrainer) en kan donkerblauwe zijden jurk niet vinden. Heb dus niets om aan te trekken naar die bijeenkomst. Hellemaal niets. Hoe kan het toch dat ik zo veel kleren heb en dat die blauwzijden jurk het enige is wat ik aan kan naar zoiets belangrijks?

Besloten in de toekomst 's avonds in plaats van geraspte kaas in mond te schuiven en proberen te voorkomen dat ik wijn achteroversla kalm al mijn kleding na te lopen en alles wat ik langer dan een jaar niet heb gedragen aan de armen te geven, en dat ik de rest ga organiseren in units met bij elkaar passende kledingstukken zodat aankleden een kalm plezier wordt in plaats van een hysterische puinhoop. En dan ga ik twintig minuten op de hometrainer. Aangezien hometrainer natuurlijk geen garderobekast is, maar een hometrainer.

21.45 uur Hoewel er misschien wel niets mis is met altijd die blauwzijden jurk dragen, net zoals de dalai lama altijd hetzelfde gewaad aanheeft. Als ik die jurk kon vinden, tenminste. De dalai lama zal wel een aantal van die gewaden hebben, of een stomerij die altijd voor hem klaarstaat, en hij zal zijn kleding wel niet op de bodem van een kast achterlaten die vol outfits ligt die hij heeft gekocht bij Top Shop, Oasis, ASOS, Zara, etc. en nooit draagt.

21.46 uur Of op zijn hometrainer.

21.50 uur Even boven geweest om bij kinderen te kijken. Mabel lag te slapen, haar zoals altijd helemaal over haar gezicht zodat het net lijkt of haar hoofd achterstevoren ligt, met Syfilis in haar armen. Syfilis is Mabels pop. Billy en ik denken allebei dat de naam een resultaat is van een verwarring tussen Phylis en Sylvanian, maar Mabel vindt het de perfecte naam.

Billy een kusje op zijn warme wang gegeven. Hij lag met zijn knuffels Mario, Horsio en Puffles Een en Twee om zich heen. Mabel tilde haar hoofd op en zei: 'Wat een heerlijk weertje vandaag,' en legde haar hoofd weer neer.

Ik keek naar hen en raakte hun zachte wangetjes aan, luisterde naar hun snurkende ademhaling, toen de fatale gedachte – als ik nou maar – zich zonder waarschuwing in mijn hoofd nestelde, en de als-ik-nou-maar-duisternis me verzwolg en herinneringen en verdriet me overspoelden als een tsunami.

22 uur Naar de keuken gerend. Nog erger: alles stil, verloren, leeg. Als ik nou maar... Hou op. Dit kun je je niet veroorloven. Ketel water opzetten. Niet naar de duistere kant gaan.

22.01 uur Er wordt aangebeld! Godzijdank! Wie kan dat zijn, zo laat?